



תפ"ח 13790/08/20 - מדינת ישראל נגד א.ח.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' ס. הנשיאה, השופט אריאל ואגו - אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

בעניין: המאשימה:
מדינת ישראל
באמצעות פמ"ד - עו"ד עינת נהון-אפרתי ועו"ד
מיטל אולק-אמויאל
נגד
הנאשם:
א.ח.
ע"י ב"כ עו"ד עמית ויצמן

גזר דין

סגן הנשיאה, השופט א' ואגו - אב"ד:

כללי

הנאשם, א.ח., יליד 1976, הורשע, לפי הודאתו, בהכרעת דין מיום 14/10/21, בעבירות של ניסיון רצח וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שבוצעו כלפי אשתו דאז, הגב' ל.ח., בשעות הערב של יום 20/7/20.

הנאשם הודה בביצוע העבירות הללו, במסגרת הסדר טיעון, שאליו הגיעו המאשימה וההגנה, ולאחר שהוגש כתב אישום מתוקן. המאשימה הגבילה עצמה, לפי ההסדר, לטיעון עונשי של 11 שנות מאסר, לצד רכיבים נלווים, כאשר, ההגנה אינה מוגבלת בטיעוניה.

לאחר שמיעת ראיות הצדדים לעונש, וטיעוניהם, בישיבה מיום 19/9/22, הגיעה העת לגזור דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם

המתלוננת הייתה אשתו של הנאשם, ולהם שלושה ילדים משותפים, כאשר, לה יש ילדה נוספת, שהנאשם אינו אביה, אך גידל אותה כבתו.

באמצע מאי 2020 החליטה ל.ח. כי ברצונה לסיים את קשר הנישואין, והנאשם עזב את בית המשפחה, בעוד היא והילדים מוסיפים להתגורר שם.

למרות שביוני 2020 הוציא ביהמ"ש צו הגנה הדדי, לאחר שהמתלוננת פנתה לבקשו, והגם שנאסר על הצדדים



להתקרב זה לזו ולהיכנס לבתיהם, תוך עיגון הסדרי ראייה לילדים, המשיכו השניים להיפגש, על מנת לאפשר לנאשם לבקר את הילדים המשותפים ולדאוג לכלכלתם.

ביום 20/7/20, סמוך ל- 22:00, שהה הנאשם בבית המתלוננת, והשניים שוחחו, ובשלב מסוים, הוא ביקש ממנה לצאת עמו לסיבוב במקום שקט, כדי לדבר על יחסיהם. משהסכימה - נסעו השניים ברכבו של הנאשם, לכיוון כפר עזה, כשהוא נוהג, והמתלוננת יושבת לצדו.

במהלך הנסיעה, שאל הנאשם אם היא בטוחה שאינה רוצה לשקם את הנישואין, ונאמר לו שהם לא מסתדרים וכי היא מעוניינת להתגרש.

בסמוך לאחר מכן - הנאשם נטל את הטלפון הנייד של המתלוננת והשליכו מחלון הרכב.

הנאשם אמר למתלוננת שירצח אותה, נטל בידו סכין יפנית חדשה, שהייתה ארוזה ומונחת בדלת הנהג, הוציאה מאריזתה, פתח אותה וחתך את המתלוננת בפניה בלחי ימין סמוך לאוזן.

המתלוננת הרימה את בלם היד של הרכב וצפרה בצופר כדי לעורר תשומת לב נהגים שנסעו בכביש אך ללא הצלחה.

אז, הסיט הנאשם את הרכב לתוך חורשה מבודדת, עצר וכיבה המנוע, יצא מהרכב כשהסכין בידו וניגש לדלת הנוסע, פתח אותה, תפס את המתלוננת בשערות ראשה ומשך אותה בכוח אל מחוץ למכונית.

בהיותם מחוץ לרכב, הנאשם חתך את המתלוננת, באמצעות הסכין, פעם אחר פעם, בפניה, בזרועה, בכתפה ובבטנה, בכוונה לגרום למותה. בעודה מדממת היא נאבקה בנאשם והצליחה להדוף מידיה את הסכין, הוא אחז בשערותיה והכניס אותה לרכב ואז החל שוב בנסיעה.

המתלוננת התחננה בפניו שיוריד אותה מהמכונית, אך הוא המשיך בנסיעה ובמהלכה הכה אותה, בעודה מדממת. כמו-כן, אמר לה שאם לא תהיה שלו היא לא תהיה של אף אחד ואיים כי "יסיים" אותה, ושיש לו ברכב ליטר וחצי דלק כדי "לגמור" אותה.

בהגיעם סמוך לתחנת הדלק בכפר עזה ולאחר תחינותיה, עצר הנאשם את הרכב ואפשר למתלוננת המדממת לצאת, לאחר שאיים שהוא מתכוון להתאבד, ושאלה היא תישאר בחיים הוא ישב בכלא, אולם, הוא "יסיים את מה שהתחיל". המתלוננת הלכה בשארית כוחותיה אל תחנת הדלק וביקשה עזרה מהעובד במקום, אשר הזעיק את כוחות ההצלה.

ל.ח. הובהלה בניידת טיפול נמרץ לבית חולים ברזילי, כשהיא סובלת משברים באף וחתכים מדממים בגופה: חתך לרוחב הבטן ממותן שמאל ועד לטבור באורך כ- 10 ס"מ, חתך של 13 ס"מ בכתף ימין, חתך לרוחב הסנטר ועד לשפה, חתך בלחי ימין עד אחרי האוזן, חתך בלחי שמאל עד אחרי האוזן, חתך באוזן שמאל ושני חתכים בזרוע ימין באורכים של 6 ס"מ ו- 4 ס"מ.

המתלוננת הובהלה לחדר הלב ומשם לחדר הניתוח לשם איחוי החתכים, והוברר כי אחד החתכים בזרוע ימין חדר לשרירים וקרע באופן מלא את השריר הדו-ראשי ובאופן חלקי את שריר הזרוע. היא נותחה, אושפזה ושחררה לאחר שלושה ימים.



בשל האמור, הואשם הנאשם, וכאמור - הודה בכך, והורשע, בביצוע עבירות של **ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1)** של **חוק העונשין, התשל"ז-1977 וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(א)(1) וסעיף 333** ולפי **סעיף 335(א1) וסעיף 333** של החוק.

הסדר הטיעון

הסדר הטיעון כלל חזרת הנאשם מכפירתו בכתב אישום מקורי, שהוגש נגדו, ואת הודאתו והרשעתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. כאמור לעיל - המדינה הגבילה עצמה לטיעון עונשי של 11 שנות מאסר בעוד ההגנה חופשיה בטיעונה. המאשימה הודיעה, שתדרוש רכיבי ענישה נוספים, כמו השתת פיצוי משמעותי למתלוננת. הוסכם שהצדדים יהיו רשאים להביא ראיות ועדים לעונש, וכך אמנם נעשה.

ראיות הצדדים לעונש

המאשימה - הגישה את גיליון ההרשעות של הנאשם (**ת/1 לעונש**) ואת העבר התעבורתי שלו (**ת/א' לעונש**). לחובת הנאשם 7 הרשעות קודמות, בגין עבירות שבוצעו בין השנים 1997 עד 2012. מדובר בעבירות אלימות - תקיפה, איומים, תקיפת בן זוג, תקיפה הגורמת חבלה, וכן עבירות רכוש - גניבה והיזק לרכוש. הרשעה נוספת בגין אי-הגשת דו"ח מס במועד, והרשעה בשל הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, וכן - הפרת הוראה חוקית. בשנת 2002 הורשע הנאשם בהחזקת סם לצריכה עצמית.

הנאשם ריצה בעבר מאסרים בפועל לתקופות קצרות - 5 חודשי מאסר בשל עבירות אלימות שבוצעו ב- 2013, ו- 8 חודשים בגין גניבה, שבוצעה ב- 2008. הוגשו לעיונו כתב אישום וגז"ד בת"פ 40525-10-12 (בימ"ש שלום אשקלון, **ת/2 לעונש**), שם נדון הנאשם למאסרים מותנים ולשל"צ, בין היתר, בשל תקיפת בת זוגו - המתלוננת דהיום. ראייה זו הוגשה על מנת להזים טענה, אשר הנאשם העלה בפני עורכת חוות הדעת השיקומית מטעמו, ולפיה, לא נקט בעבר אלימות פיסית כלפיה.

בתחום התעבורה, הנאשם הורשע בנהיגה תחת השפעת אלכוהול, בנהיגה ללא רישיון או לאחר פקיעת תוקפו, ובעבירות נוספות.

מטעם המאשימה העידה לעונש המתלוננת, אשר סיפרה, כי מתחילת הקשר בין השניים היא חוותה אלימות מילולית מצדו - קללות, תיארה את קשיי הזוגיות, ואת הניסיונות החוזרים להשלים ולהתפייס. פירטה אודות הפגיעה הקשה מושא כתב האישום, הפציעות הפיסיות שנגרמו, והצלקות שנותרו. המתלוננת סיפרה על ההשלכות הקשות של האירוע הטראומטי, עליה ועל הילדים, ועל הקשיים עימם היא מתמודדת לאורך התקופה שמאז. בשל כיבוד פרטיותה של המתלוננת לא נרחיב במישור זה, אך, הדברים, שנאמרו בסערת רגשות, שטוחים בפנינו. לשאלות הסנגור, אישרה העדה, שאכן, היו גם צדדים טובים וחוויות חיוביות, הן בחיים המשותפים, והן בהתייחסות הנאשם לילדיה, ובתפקודו כאב חורג להם. אמנם, היא תיארה גם צד חיובי, אולם, לטעמה - "הרוב היה כן רע".

המתלוננת סיפרה, שלמרות הקושי הרב בחיי הזוגיות, הייתה משלימה עם הנעשה, וחוזרת אליו. היא אישרה, שאלמלא האירוע הקריטי הנדון כעת, סביר להניח, שהם היו ממשיכים לחיות יחד עד היום.



ההגנה - הגישה בפנינו את חוות דעתה של עו"ס גב' מ. דוידאן, בתחום השיקום והטיפול בנאשם, וזו תיסקר בהמשך.

לא הוגשו ראיות הגנה נוספות לעונש (דחינו בקשת הסגור להגשת ראיות מסוימות, כשם שדחינו בקשה דומה של התובעת, וכפי שנומק בפרוטוקול, סברנו, כי חומרים אלה נוגעים לנסיבות העבירה ולתיאור האירועים, דברים שאין לחרוג לגביהם מן הנקוב בכתב האישום המתוקן, וכפי שהוסכם בהסדר הטיעון שנחתם).

תסקיר נפגעת העבירה

הוגש על קורבן העבירה תסקיר נפגע עבירה, אשר הוכן בידי המפקחת המחוזית גב' ר. אפשטיין, ומטבע הדברים, ולשם שמירת פרטיות המתלוננת, לא אסקור אלא את תמצית הדברים. תוארה תמונת נזק קשה וחמורה, כאשר, התנהלותה של המתלוננת, מאז האירוע, מאופיינת בדריכות, מותשות, וחרדות, לצד המאמצים לשוב לתפקוד תקין ולהעניק לילדיה רווחה פיזית ורגשית. היא סיפרה לעורכת התסקיר על חיי הזוגיות והנישואין עם הנאשם, שאותו הכירה מאז גיל 19 (כיום היא כבת 32), ואת הדינמיקה, שבעטיה יחסי השניים הפכו לקשר של אלימות, קנאות ואובססיות מצדו של הנאשם כלפיה. הוא שלט בקשר בין השניים, ועם חלוף הזמן והתדרדרות המצב, סבלה מבידוד חברתי ואיבוד קשרים שהיו לה. האירועים, מושא כתב האישום, התרחשו לאחר שאזרה עוז להחליט ולהיפרד ממנו ועת חזרה והצהירה שהיא חפצה להתגרש.

מצוקת המתלוננת כיום, ומצבה הרגשי והנפשי, הלא קל, שאת פרטיו כאמור לא נביא כעת, בא גם על רקע חווית המוות, שהיא סברה שעומד להגיע, לצד הפגיעה הפיזית הקשה והאכזרית שאת עוצמתה לא שיערה מראש, ולא האמינה שתתרחש. היא חשה כאב ועלבון מניצול האמון שלה והבגידה באמון זה, לאחר שנות נישואין והורות לילדים משותפים, כאשר, הנאשם גרם לה, בתואנת כזב של שיחה נינוחה במקום שקט, להצטרף אליו לאותה נסיעה מחרידה.

המתלוננת תזכור לעד את אירועי היום הטראומטי, את התחושות הפיזיות של חתכי הסכין בגופה ואת הוצאתה והכנסתה לרכב על-ידי משיכת שיערה. מדובר בסיטואציה של פחד רב וחרדה קיומית. המתלוננת שטחה בפני עורכת התסקיר את הקשיים הרבים שחוותה, במישורים שונים, לאחר שחרורה מבית-החולים, כשהיא מצולקת פיזית ונפשית, ואת ניסיונותיה להתמודד עם היום-יום ועם שיקומה לאחר האירוע המזעזע שעברה. השלכות הפגיעה ניכרות גם במישור הכלכלי - הקושי לחזור לתפקוד תעסוקתי מלא והאמון ביכולותיה ובמסוגלותה.

תוארו הנזקים העקיפים, בהקשר תפקוד ותחושות הילדים, והקשיים שלה באינטראקציה איתם, לאחר האירוע. עוד סיפרה המתלוננת, על ההתמודדות עם קשיי היום-יום, שלה ושל הילדים, ועל חששותיה מפני השלכות העבר על התפתחותם העתידית.

עורכת התסקיר אבחנה את החוויה הקשה, בתור אירוע המפריד בין "לפני" ו"אחרי", כשהמפגש הקיצוני, וחסר האונים, עם החרדה לגורלה ולחייה, שינה את התנהלותה ומצבה, בכל התחומים, בצורה בולטת וקשה. לצד אלה - ניכר, כי המתלוננת משקיעה בניסיון לגייס כוחות ויכולות כדי לדאוג לילדים ולרווחתם.

עורכת התסקיר המליצה, לאור תמונת הפגיעות והנזקים הקשים, לכלול בין רכיבי הענישה גם פיצוי כספי משמעותי, הן לשם הכרה חברתית ומשפטית בפגיעה, וגם כדי שניתן יהיה להשתמש בפיצוי להמשך שיקום המתלוננת וילדיה.

חוות דעת שיקומית-קרימינולוגית מטעם הנאשם

ההגנה הגישה חוו"ד של קרימינולוגית חברתית שיקומית, עו"ס גב' מ. דוידאן. התובעת ויתרה על חקירת המומחית, אולם, הגישה בפנינו את **ת/1א'** - לסתירת דברי הנאשם בפני עורכת חווה"ד, כאילו לא נקט בעבר אלימות פיזית כלפי המתלוננת.

במוקד חוות הדעת, שמטעם ההגנה, מצויה הקביעה, שלפיה, הנאשם מגלה תובנה לגבי חומרת מעשיו, וחפץ, בכל מאודו לעבור טיפול, כדי למנוע הישנות תופעות ואירועים כאלה בעתיד, ובכדי לרכוש כלים להתמודדות ולהבאה לשנוי בחייו.

גב' דוידאן ממליצה על טיפול דו-שלבי - הן בבעיית התמכרות לחומרים משני תודעה ולאכזהול, והן בבעיית התפקודית של אלימות. טיפול זה, ככל שיבוצע בתקופת המאסר, אשר תיגזר על הנאשם, יקנה לו כלים להתמודדות, יפחית את המסוכנות ממנו, ויש לשוקלו לצד שיקולי הענישה, בתור אמצעי שיקום, שממנו יפיקו תועלת הנאשם עצמו, והחברה בכללותה.

אקדים ואציין - משני היבטים לא ניתן להתייחס לחוות דעת זו כשיקול להפחתה בענישה. אין בה פירוט או תיאור של שיקום מוחשי בפועל, אלא הצגה של פוטנציאל שיקומי לכאורה, וזה בלבד. אף מתוך דבריו של הנאשם בפנינו, כפי שיובאו, נלמד, כי עדיין מדובר בפוטנציאל ערטילאי למדי, לעת הזו. בנוסף - בהינתן עונש תקרה מוסכם, שאף הוא יחסית מקל, הרי - גם אם מדובר היה בטיעון עונשי הערוך לפי הבניית הענישה הרגילה, אלמלא ההסדר, לא היה מקום להתחשב בפוטנציאל השיקומי המוצג בחוות הדעת באופן שהיה מביא לחריגה אל מתחת למתחם הראוי. מקל וחומר - כאשר התקרה המוסכמת היא מקלה ממילא.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוניה של התובעת - עו"ד עינת נהון-אפרתי, הוגשו בכתב, ועל עיקרי הדברים חזרה ב"כ המאשימה, עו"ד מיטל אולק-אמויאל, במסגרת הטיעון בעל-פה.

עמדת המאשימה הינה, שתקרת העונש, אשר מתבקש לפי ההסדר, חורגת לקולא, משמעותית, מהעונש הראוי, אלמלא הסדר הטיעון, אולם, יש לכבד את ההסדר, בהינתן שיקולים משמעותיים העומדים ביסודו: הודאה ונטילת אחריות מצד הנאשם, הרשעה בעבירת ניסיון הרצח, למרות קושי ראייתי בהוכחת היסוד הנפשי - לו נוהל ההליך עד תום, מניעת הצורך בהעדת המתלוננת, על הקושי הרב שבכך, מניעת ההשלכות של ניהול המשפט על התא המשפחתי הרחב יותר, ובשים לב לפגיעה האפשרית בקשר עם הילדים, עיגון זכותה של המתלוננת לאפטרופסות מלאה על ילדיה, ללא צורך בקונפליקט משפטי נוסף, הסכמתה של המתלוננת, שהייתה מיוצגת, להסדר שהתגבש, לרבות הפן העונשי שלו, והחיסכון הכללי במשאבים הכרוכים בניהול ההליך.

לשיטת המדינה, אם-כן, ההסדר מקיים דרישת האיזון בין התועלת הנצמחת לאינטרס הציבורי, אל מול טובת ההנאה המוקנית ממנו לנאשם, לאור הפסיקה שהתגבשה במישור זה, ועם זאת, לשיטה זו, העונש המוצע אינו קל באופן מופרז וקיצוני ביחס לעונש ההולם, שהיה מושת אלמלא כן.



על מנת לאפשר הכרעה מושכלת בשאלת האיזון דן, ובדבר היות הסדר ה"תקרה" בעניינו סביר וראוי לכיבוד, נסקרו, בטיעוני המדינה, הפרמטרים הרלוונטיים לגיבוש מתחם הענישה בפרשה הנדונה, מה שהיה נצרך להכרעה ולקביעה על-פי עקרונות הבניית הענישה, לפי סעיף 40ג של חוק העונשין.

בכלל זה, נטען, כי מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים של שלמות גופה של המתלוננת וכבודה, וזה של קדושת החיים. נפגעו תחושות הביטחון והמוגנות שלה במהלך אינטרקציה, שאמורה הייתה להיות שלוה בתוך תא זוגי - שיחת ליבון ובירור, שקטה כביכול, בדבר המשך מערכת היחסים ועתידה.

נסיבות ביצוע העבירה, כנטען, מבססות רף חומרה גבוה. שימוש בסכין, משיכת שיער, ומכות, כאשר הקורבן מבודד מסביבתו הקרובה, והודגש משך האירוע, מספר החתכים, והמשך האלימות חרף תחינות המתלוננת והתנגדותה. אוזכרו הנסיבות הנוספות שמפורטות בכתב האישום - תכנון מוקדם ופיתוי המתלוננת להצטרף לנסיעה, בתואנת שווא של שיחה גרידא, השלכת המכשיר הנייד שלה מחוץ לרכב, ריבוי שלבי האלימות של חיתוך בסכין יפנית, משיכה בשיער, מכות ואיומים. כמו-כן - הותרתה לנפשה, חבולה ומדממת, בסמוך לתחנת הדלק, ללא חרטה וחמלה, ולהיפך - תוך המשך האיומים והכרזות בסגנון ש"סיים את אשר התחיל". המאשימה רואה במכלול שמפורט בכתב האישום משום מסכת של נחישות אטומה ואכזרית, שתכליתה להביא למותה, מכוח החלטה מוקדמת להגיע לתוצאה זו. הסאגה הממושכת מעידה על דבקותו של הנאשם לרצוח את בת זוגו, ואין מדובר במעשה רגעי של זעם.

נגרם למתלוננת נזק קשה - פיסי ונפשי והופניו לתסקיר הנפגעת שהוגש.

בטיעון הוטעמו חוויות החרדה והפחד הקיומי שאפיינו את האירוע הממושך, תחושות של חוסר אונים וחשש ממוות. נזקים, שחלקם יישארו עמה לעד, בצורת צלקות פיסיות ונפשיות, עם השלכה תפקודית.

ביסוד התנהלותו האלימה והפוגענית הזו של הנאשם עמדו תפיסות רכושניות ורגש של בעלות על המתלוננת, אשר את רצונה להיפרד ממנו לא כיבד ומיאן להשלים עמו.

נסקרה מדיניות הענישה המחמירה בעבירה של ניסיון רצח בת זוג (וכמובן, ולא-כל-שכן, כאשר הדבר הגיע לרצח ממש), והופניו לפסיקה הרלוונטית, אשר משקפת מתחמי ענישה של בין 10 ל- 18 שנות מאסר, ועונשים שהושתו - לרוב בין 14 ל- 18 שנות מאסר.

הופניו, בין היתר, לפסקי הדין הבאים:

· ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 15/12/15) - אושר עונש של 13 שנות מאסר שהושתו על המערער, אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בניסיון לרצוח את בת זוגו לשעבר ובעבירות נוספות של אלימות כלפי הילדים הקטנים שניסו למנוע המעשה. הוא הגיע לדירתה, מצויד במוט ברזל, היכה בראשה בחוזקה מספר פעמים, ונמלט כאשר סבר שמתה. הערעור על העונש נדחה, תוך קביעה, שאין הוא חורג בצורה מהותית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים. מדובר היה במערער שנהג כלפי המתלוננת בגישה אובססיבית ומאיימת, והטיל עליה אימה. הודגשה מדיניות הענישה המחמירה באלימות בתא המשפחתי, והצורך בהרתעת הרבים. העונש הקבוע בחוק על עבירת ניסיון הרצח הוא 20 שנות מאסר, ובמקרים רבים מוטלים עונשים דו-ספרתיים, כאשר, המקרים שבהם הושת עונש יחסית מקל, אופיינו בנסיבות מיוחדות. יוער, שהמערער דשם היה



חסר עבר פלילי. אין למצוא, בפס"ד ביהמ"ש העליון התייחסות למתחם העונש הראוי (נימוקי גזה"ד המחוזי, להבנתו, לא פורסמו במאגרים).

ע"פ 3011/17 **פרץ נ' מדינת ישראל** (מיום 31/1/19) - נדחה ערעור על חומרת העונש, לאחר שהמערער נדון ל- 14 שנות מאסר, למאסר מותנה של 24 חודשים ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 70,000. ההרשעה הייתה בגין שורה ארוכה של מעשי אלימות כלפי בת זוג לשעבר, ששיאה היה ניסיון רצח - 9 דקירות בפלג גופה העליון של המתלוננת, עם סכין אשר הוחזקה ברכב שבו שהו השניים במקום מבודד. גזירת העונש הייתה תוך התייחסות למעשי האלימות כאל אירוע אחד, והמתחם שנקבע בבימ"ש המחוזי עמד על בין 11 ל- 18 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון הגדיר את המאסר שנגזר כחמור, בהינתן גילו הצעיר של המערער והיעדר עבר פלילי, אך קבע, כי אין הוא חורג מהותית מרמת הענישה המקובלת. העונש הולם את חומרת המעשים, ותואם את הענישה הנוהגת. צוינה החשיבות העליונה של מיגור תופעות אלימות כנגד נשים בידי בני זוגן. הדבר הוא "צורך השעה", ומופחת המשקל הניתן לנסיבות אישיות של העושה. צוין, שלצד עבירת ניסיון הרצח, ההרשעה הייתה גם בעבירות אלימות נוספות. אשר לטענת המערער להקלה בעונש משום רקע מתמשך של שימוש בסמים - אין בכך נסיבה להתחשבות משמעותית לקולא, ומשיקולי מדיניות - ספק אם בכלל יש להתחשב בכך.

ע"פ 6221/11 **איונוב נ' מדינת ישראל** (מיום 7/3/13) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות אלימות כלפי בת זוגו, ששיאן היה ניסיון רצח - הכאתה בראשה בפטיש, מה שהצריך אשפוז ממושך, וגרם לפגיעות חמורות בגופה. בגין ניסיון הרצח הוטלו עליו 18 שנות מאסר והעונש נותר על כנו. נאמר, שהעונש מצוי ברף גבוה, אך, כך גם מעשי המערער. הודגשו נזקי הקורבן, כמו גם של בתם הקטינה של בני הזוג, אשר הייתה עדה לחלק ממעשי האלימות.

ע"פ 2910/09 **קאסיה נ' מדינת ישראל** (מיום 21/11/11) - ניסיון רצח בת זוג תוך שימוש בסכין, דקירות רבות בחלקי גוף שונים, תוך גרימת פגיעות קשות, כשהמתלוננת ניצלה בשל התערבות אחד הילדים, שהתערור משנתו. אושר עונש של 17 שנות מאסר, כאשר, ביהמ"ש העליון הגדיר, אמנם, כחמור, אולם, ככזה שאינו סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

ע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 23/3/11) - אושר עונש של 14 שנות מאסר, שהוטל על מי שניסה לרצוח את אשתו באמצעות גרזן, תוך גרימת חבלות וחתכים מרובים בפנים ובצוואר, ושברים בגולגולתה.

הודגמה, מטעם התובעת, פסיקה, שקבעה מתחמי עונש, והשיתה מאסרים, בתוך המתחמים, כשאלה אושרו בידי ביהמ"ש העליון, בערעורים שהוגשו :

ע"פ 241/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** - ניסיון רצח בת זוג לשעבר, תוך שימוש בסכין, דקירות וחתכים רבים, נקבע מתחם של בין 10 ל- 18 שנות מאסר, והושחו 15 שנות מאסר. העונש נותר על כנו, ונאמר, כי אין בו סטייה מרמת הענישה המקובלת בעבירה זו, על נסיבותיה.

ע"פ 8944/14 **סואעד נ' מדינת ישראל** - נאשם שניסה לרצוח בת שירות לאומי שלא נענתה לחיזוריו. נעשה שימוש בסכין מטבח, שהוכנה מראש, והקורבן נדקרה תוך גרימת חבלות קשות. המתחם שנקבע - בין 10 ל- 18 שנות מאסר, והעונש של 15 שנות מאסר אושר בביהמ"ש העליון, תוך קביעה שהעונש הוא מהחמורים,



אך, אין בו סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגה.

באשר למיקום העונש בתוך מתחם הענישה ההולם (ובשים לב לכך, שבשל אופי הסדר הטיעון המתייחס גם להסכמה עונשית חלקית - אין חובה לקובעו בענייננו), הנסיבות שאינן קשורות למעשה העבירה, היו מצדיקות, לשיטת המאשימה, ענישה בשליש העליון של המתחם. לפיכך - יש, כנטען, לאמץ את הרף העליון של אותה תקרה מוסכמת - 11 שנות מאסר.

הנימוקים לכך - עברו הפלילי של הנאשם, ובכללו - תקיפה קודמת של המתלוננת (בניגוד לדבריו בפני עו"ס דוידאן), הרשעה במגוון עבירות, כולל תקיפת בת זוג, אשר בגינה הוטלו עליו מאסרים מותנים, ואלה עמדו בתוקפם עד כחודשיים טרם האירוע הנוכחי, ודפוסי מסוכנות מושרשים המאפיינים את הנאשם, בשל יחסו האובססיבי והרכושני כלפי המתלוננת. כמו כן, צוין הצורך בהעברת מסר ענישתי מרתיע, לנוקטי אלימות בתא המשפחתי, וביחס לנאשם עצמו.

התובעת הזכירה, שהודאת הנאשם באה רק כאשר המתלוננת כבר התייצבה למתן עדותה במשפט, וכי, אף לפי חוות הדעת שהוגשה מטעמו, נטילת האחריות היא ראשונית, ועדיין אוחז הוא בעיוותי חשיבה ובקושי לגלות אמפתיה. מסוכנותו גם נובעת מחזרה, שוב ושוב, לצריכת אלכוהול וסמים - דפוסי התמכרות המכבידים על יכולת הוויסות של דחפים אלימים.

התובעת הצביעה על-כך, שהנאשם לא עבר הליך טיפולי, לא עמד בקשר עם שירות המבחן, לאחר הסתבכויות קודמות שלו, ואין, בפועל, אופק שיקומי ריאלי עבורו.

במסגרת הטיעון בעל-פה, עו"ד אולק-אמויאל הגדירה את סיפור המעשה, המפורט בכתב האישום, בתור "תסריט אימים שחוותה המתלוננת", תסריט שהפך עבורה למציאות, לאחר תקופה קשה, בפני עצמה, של זוגיות עם הנאשם. התובעת חזרה על עיקרי הדברים שפורטו בהרחבה בטיעון הכתוב, והדגישה, בין שיקולי ההגעה להסדר, את מעורבותה והסכמתה של קורבן העבירה, אשר הייתה מיוצגת, ושותפה בכל המהלך. התבקשנו לכבד ההסדר, על אף קולת עונש התקרה המוסכם, משאין חריגה קיצונית מהעונש הראוי.

המדינה דורשת, לאור כל הנטען, להשית על הנאשם את הרף העליון של הסדר הטיעון (11 שנות מאסר בפועל), לצד מאסר מותנה ארוך, פיצוי משמעותי למתלוננת, ופסילת רישיון נהיגה (לפי סעיף 43 של פקודת התעבורה).

טיעוני הסנגור - עו"ד עמית ויצמן: הסנגור פתח טיעונו בכך, שההגנה מסכימה, שמדובר בפרשה חמורה. זו נקודת המוצא. מערכת יחסים טראגית שהסתיימה בצורה מאוד רעה, אולם, יש לזכור את הצדדים החיוביים שהיו בה, את האבהות הטובה לילדים, ולבתה של המתלוננת מקשר קודם. נאמר, שהנאשם, כבן 46, בא ממשפחה נורמטיבית, המגנה בתוקף את המעשה, ואף חותרת להגיש סיוע כלכלי למתלוננת וילדיה.

הסנגור ציין, שמהיבט ההגנה, הסדר הטיעון בא לעולם, לאחר מו"מ ממושך, בעיקר בשל קושי ראייתי רב, אשר המאשימה ניצבה מולו, בבואה להוכיח היסוד הנפשי הנדרש לעבירת ניסיון רצח, שבה, במסגרת ההסדר, הודה הנאשם.



הודאה זו נכללה בהסדר, כדי לאפשר, במסלול החוקי המותווה בדין, שלילת האפטרופסות של ההורה, המורשע בכך, על ילדי בני הזוג. זאת - בנוסף להסכמתו לגירושין מהמתלוננת.

הפגיעה בגופה של המתלוננת, בלי להמעיט מחומרתה, לא הייתה מסכנת חיים, ואופיינה בחתכים, ולא בדקירות של איברים חיוניים.

לדבריו - ההסדר מבוסס גם על שיקולים על-משפטיים, אשר מצדיקים הפחתה מעונש המקסימום שהמדינה עתרה לו. מדובר בשלילה ה"אוטומטית" של אפטרופסות על הילדים, וכן בהסכמה שניתנה לגירושין. אלה - הם חלק מלקיחת האחריות והחרטה מצדו של הנאשם. היה קשר אובססיבי, אך - הדדי. כעת - השליטה הבלעדית בחיי הילדים ובגידולם תהא בידי המתלוננת, ולכך הוא הסכים, עת הודה בעבירה החמורה.

ענישת הנאשם, תהא גם, כנטען, ענישה של הילדים, ובכלל זה - בתה של המתלוננת, שהיא כבת 14, ושאותה גידל כבתו שלו ממש. הוא היה אב תומך, מכל היבט, לרבות זה הכלכלי. הופנינו לדברי הבת (כנראה בהודעה שניתנה במשטרה, אולם התובעת, בהגנותה, לא התנגדה לאזכור), שסיפרה, כי אהבה אותו מאוד והוא אהב אותה, ומיאנה להאמין שביצע את המעשה הנורא. הסנגור מגדיר את האירוע כתוצר של התקף זעם בלתי נשלט ובלתי מובן, של מי, שעד אז, פרנס משפחה ותמך בה, על אף מריבות וקשיי זוגיות, שהיו הדדיים. נכון, שאותה עת, עמד בתוקפו צו הרחקה הדדי, אך, בואו לבית היה בהסכמתה ואף בהזמנתה (עובדות אלה, יש לציין, אינן נקובות במפורש בכתב האישום).

הסנגור סבור שלא עולה מהעובדות מושא ההודאה, שהיה תכנון מוקדם לרצוח המתלוננת. הסכין שהייתה ברכב שימשה את הנאשם בעבודות השיפוץ שבהן עסק. היא לא נקנתה לשם פגיעה בבת זוגו.

עו"ד ויצמן הצביע על-כך, שנחסך משפט ארוך סביב השאלה, אם היה מדובר בחבלה בכוונה מחמירה או בניסיון רצח, והנכונות להודות בעבירה היותר חמורה מתאזנת עם שיקולים אחרים. התבקשנו להשית עונש מתון, ומותאם לנסיבות.

הנאשם - ביקש לומר דבריו בפנינו, ולאחר שהונחה כי אין מקום לתיאור עובדתי ולשטחית ההיסטוריה הזוגית שברקע האירוע, הוא סיפר על הקשר האוהב שלו עם הילדים, ועל האמון, האהבה, והתמיכה שרוחש לבת, שאינה בתו הביולוגית. הוא חינוך הילדים באהבה, בקשב ובצורה נעימה. הקשר עם זוגתו - הקורבן, היה אף הוא אוהב, אולם, הוא מכיר בכך שהיה אובססיבי כלפיה, ואף "ברמה שהיא מטורפת", אולם, היה זה מתוך רצון להילחם על התא המשפחתי ולשמר אותו. הוא חש בושה, בעיקר בגלל הילדים, שמהם הוא מתבייש מאד, ושאליהם חפץ לחזור. הנאשם הביע רצון לקבל טיפול בכלא, להשתנות, והוא מאוד רוצה שלא לצאת מהמאסר כ"פצצה מתקתקת" עם יכולת לפגוע שוב במתלוננת. הנאשם סיכם כי "אני רוצה את השינוי מתוך תוכי".

דין והכרעה - גזירת הדין

ראוי לפתוח דיונו בדבריו של כב' השופט ע. גרוסקופף, שהובאו בפסה"ד בעניין "**פרץ**" (ע"פ 3011/17 שאליו התייחסה התובעת בטיעוניה כמובא לעיל), דברים שנאמרו על רקע המצב ששרר בשנת 2018, ואשר נותרו אקטואליים, למרבה הצער, גם כיום, ואלה משקפים את המדיניות המחמירה הננקטת בענישה בעבירות אלימות קשות הנעשות בתוך התא המשפחתי:



"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאליומות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

'חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג' (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

חברתי, השופטת ענת ברון, ביטאה רעיון דומה בדברים נכוחים שנכתבו זה לא מכבר:

'ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את תעצומות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיצי ביקורתה של המשפחה והסביבה הקרובה מופנים דווקא כלפיה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקושי ממשי לגדוע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתלונן לא יעזו. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג' (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער".

כאמור - המצב בתחום עגום זה לא השתנה בהרבה, והצורך החברתי-המערכתי בענישה כואבת ומרתיעה נותר בעינו.

מעשה האלימות הקשה של הנאשם, מושא דיונו, פגע באורח חמור בערכים חברתיים ראשונים במעלה, ובהם - קדושת החיים ושלמות הגוף, האוטונומיה המלאה של הפרט לעצב את חייו, חרותו להחליט עם מי יקיים חיי משפחה וזוגיות וממי יחפוץ להתרחק, וערכים של כיבוד הזולת ורצונותיו.

יישומם של כללי הבניית הענישה שלפי חוק העונשין, היו מביאים, לו נדרשה קביעה של מתחם הענישה ההולם את מעשה העבירה הנדון, בהינתן נסיבותיו, להצבת מתחם, שתחילתו גבוהה מעונש ה"תקרה" שהוסכם עליו בהסדר הטיעון. נתון זה, אמנם מייצר הצורך לדייק בקביעת המתחם, אולם, מצריך הוא בחינת סבירותו של ההסדר העונשי ושל השאלה, עד כמה חורג הוא מרף הענישה הראוי, אלמלא אותה "תקרה", כאשר, סטייה קיצונית הימנו, עלולה להביא להימנעות ביהמ"ש מכיבודו. לשון אחר: האם טובת ההנאה המוקנית לנאשם, בכך, שהמאשימה טוענת לעונש, שמצוי למטה מהמתחם ההולם, מוסברת בטיעונים כבדי משקל, המתאזנים אל מול האינטרס הציבורי-חברתי, של ענישת הפוגע כמידת עוולתו. אם נמצא שכך הם פני הדברים, אזי, האינטרס הציבורי, בראייה הרחבה שלו - יצדיק אימוץ



ההסדר המקל.

אקדים ואומר - דעתי היא, שראוי ומוצדק לכבד את ההסדר שהוצג, אולם, אין מקום להיעתר לטיעון ההגנה, העותרת לעונש מאסר שיפחת מאותה "תקרה". להלן אנמק מסקנתי זו.

מהיבט נסיבות ביצוע העבירה, וכאמור, המתחם ההולם צריך היה להתחיל מרף גבוה יותר מ- 11 שנות מאסר, אולם, רף של 11 שנים אינו נמוך משמעותית, או קיצונית, מהמתחם שהיה נפסק אלמלא ההסדר. כפי שהודגם בפרק קודם של חוות דעתי, נקבעו מתחמי ענישה, בפרשות שכללו ניסיון רצח בת זוג, ובהן, תחילת המתחם הועמדה אף על 10 שנות מאסר.

אולם - נסיבות ביצוע העבירה דכאן הן ברמת חומרה שהייתה מחייבת, לטעמי, מתחם שתחילתו מעל 11 שנים.

הנסיבות המחמירות הללו כוללות: ראשית - אינדיקציות לתכנון מוקדם וזדוני של הפגיעה במתלוננת. זאת - אף אם צודק הסנגור בכך, שבכתב האישום לא מיוחס לנאשם, שהטמין את הסכין לצד הדלת מתוך הכנה מוקדמת לניסיון הרצח. אולם - הוא פיתה אותה לנסיעה המשותפת, בתואנה של שיחה תמימה ורגועה, והיא נעתרה, ומיד כאשר אמרה שהיא חפצה בגירושין, השליך את הטלפון הנייד שלה אל מחוץ לחלון. זהו אקט מחושב של הקדמה לאלימות הקשה, שממנו נלמד, שלא מדובר בהתפרצות ספונטנית של תסכול וזעם. שנית - הנחישות והאכזריות של נקיטת אלימות קשה לאורך ציר זמן יחסית ארוך, ובשלב שונים - כאשר, בין כל מקטע למשנהו הייתה לו הזדמנות להתעשת ולחדול מהמעשים, ולו בשל בכייה, כאבה, ותחינותיה. אולם, הוא לא עשה זאת והתמיד באלימותו. רק במקטע האחרון של ההתרחשות, אפשר לה לצאת מהרכב, לאחר תחינות שלה, ואף זה - תוך כדי השמעת איום חמור. שלישית - האיומים הקשים, ובהם - כאלה המיועדים לטווח הזמן הארוך, אם וככל שהיא תשרוד את ניסיון הרצח (בנוסף - אם היא תישאר בחיים, הוא ישב בכלא, אך יסיים את מה שהתחיל), מתווספים על האלימות הפיסית ונועדו להטיל על המתלוננת את אימתו ושליטתו לתקופה לא מוגבלת, וזאת, כמובן - אם היא תצליח לשרוד את הניסיון לרוצחה. רביעית - מעבר לחתכים, שהנאשם גרם לה, לשם מימוש כוונת המתתה, מפרט כתב האישום שורה של מעשי אלימות, כואבים וקשים, שנועדו להחליש את התנגדותה ולאפשר את המשך מימוש זממו - משיכה בשיער, הוצאתה בכוח מהרכב, והכאתה, תוך כדי נסיעה, בעודה מדממת.

הוסף לאלה את התוצאה - הפגיעה הקשה והמצלקת, בכל המישורים, שנגרמה בפועל - והמסקנה היא, שהיה מקום לקביעת מתחם, אלמלא ההסדר, אשר תחילתו תהא ברף גבוה מ- 11 שנים.

עם זאת - וכפי שכבר הובהר - מדובר בהסדר תקרה, אשר, חריגתו, כלפי מטה, ממתחם העונש ההולם, אינה קיצונית ואינה בלתי סבירה.

התביעה שקלה שיקולים כבדי משקל, אשר הצדיקו תיחום הטיעון העונשי של התביעה, כפי שנעשה בהסדר הטיעון, ולא מצאנו כי שיקולים אלה אינם מאוזנים, וממילא - אין נימוק המחייב לדחות את הסדר הטיעון.

הודאת הנאשם בעבירה של ניסיון רצח, חלף עמידה על בירור לעומק של התכנות הוכחת היסוד הנפשי הנדרש לכך,



באה, כדי לאפשר יישום שלילת אפוטרופסות הנאשם על הילדים באופן "אוטומטי", ושלילת זכות ההחלטה ביחס לעתידם, מכוח החוק - סעיף 27א של חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962, לאחר תיקון 19 משנת 2020. צעד זה, ולצדו - הסכמת הנאשם לגירושין מהמתלוננת, חסך ממנה מאבק משפטי פוטנציאלי ממושך ומכאיב, ומהווה הוא נדבך משמעותי בתהליך שיקומה והטבת נזקיה. יש בכך גם המחשה, מעבר לאמירה גרידא, של נטילת אחריות והכרה בפגיעה הקשה שמעשיו גרמו, לא רק למתלוננת, אלא, גם למשפחה כולה ולילדים.

הסכמתה של המתלוננת להסדר, לרבות אישורה וידעתה המושכלת (ובהיותה מיוצגת), על-כך, שהעונש המרבי שיידרש יהא בהתאם לתקרה המגבילה, מבהירה לנו, שהמתלוננת לא תחוש כי קולה לא נשמע, וכי הפוגע בה יהא פטור מהעונש הראוי לו. היא הוגדרה כ"שותפה" בתהליך גיבוש ההסדר, ולהסכמתה ולתחושותיה - יש משקל בפני עצמו.

לא לה מתווספים השיקולים "הרגילים", שרלוונטיים במקרים רבים של הגעה להסדר טיעון מקל, ומדובר באותן נקודות, שמשרתות אינטרס ציבורי ומערכתי, שיש לאזנו אל מול טובת ההנאה שמפיק הנאשם מעצם ההקלה בדינו. באלה - חסכון בזמן שיפוטי ובמשאבים רבים, הכרוכים בניהול משפט מלא, מניעת הצורך בהעדת המתלוננת, מה שמסדר מסר מעודד לנפגעות, החוששות להתלונן, ולהיחשף לחקירה מתישה בביהמ"ש, וכעת תראינה שניתן להגיע למיצוי הדין גם בדרך אחרת, וללא העדה, וכמובן - עצם הקושי הראייתי, אשר, בתיקנו, התמקד בהוכחת היסוד הנפשי, ומשההודאה, במסגרת ההסדר, הסירה אותו.

מסקנתי היא, שבאיזון הכולל, הסדר הטיעון הוא ראוי וסביר, וכי, אין מקום לדחותו על דרך הטלת מאסר שיהא מעבר להגבלה שנטלה על עצמה המאשימה.

אולם - וכפי שכבר הוקדם ונאמר - אין מקום להקל עם הנאשם בהטלת עונש מאסר שיפחת אף ממה שהתבקש בטיעוני המאשימה.

לחובת הנאשם הרשעות קודמות, ובהן - גם באלימות כלפי המתלוננת. הוא לא למד את לקחו מניסיון העבר, ולא הורתע. דרושה ומוצדקת הרחקה משמעותית וממושכת שלו מהמתלוננת, כדי לאפשר לה תחושת ביטחון ומוגנות, ולקדם שיקומה והשבתה לחיים נורמליים, ככל האפשר. זאת - גם, על רקע האובססיביות, הרכושנות, ותחושת השליטה, שאפיינו עד כה את יחסו של הנאשם כלפיה. הוויתורים שעשה, במסגרת ההסדר, נלקחו בחשבון ושוקללו, כאשר העתירה העונשית של התביעה הוגבלה אל מתחת לרף התחתון של טיעון אלמלא הסדר. איני מוצא נסיבות מיוחדות, אשר יצדיקו הקלה נוספת עם הנאשם.

אשר לחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה, הערוכה בידי גב' דוידאן, אפנה לנימוקים, שכבר פורטו לעיל, ושבעטיים אין מקום להקלה נוספת בעונש במישור זה.

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם, פרט למאסר בפועל שייגזר, גם מאסר מותנה מרתיע, לחייבו לפצות המתלוננת, ולפסול את רישיון הנהיגה שלו.



אין צורך להכביר מילים אודות ההצדק הברור לחיוב הנאשם בפיצוי כספי משמעותי, אשר יסייע להיטיב את נזקי המתלוננת, בגוף ובנפש, כפי שנשטחו בפנינו מתוך הפירוט בכתב האישום, מתוך תסקיר נפגעת העבירה, ומדבריה בפנינו.

כמו-כן - התקיים בנאשם התנאי הנקוב בסעיף 43 של פקודת התעבורה, שכותרתו "המסתייע ברכבו לעוון או לפשע", באשר, כעולה מהעובדות, שבהן הודה הנאשם, ביצוע הפשע "נתאפשר או הוקל עקב נהיגתו ברכב או עקב השימוש ברכב...". מעבר למטרת המחוקק, להרתיע מביצוע עבירות באמצעות רכב, תושג בענייננו גם תכלית של סיוע בהרחקת הנאשם מהמתלוננת ולביצור תחושת המוגנות שלה, לאחר שחרורו מהכלא. אמנם, רכיב זה יכול לפגוע במידת מה בשיקום העתידי, אך האינטרסים האחרים - גוברים.

נמצא, לפיכך, שיש מקום להטלת רכיבי העונש הנוספים הללו.

תוצאה עונשית מוצעת

אמליץ לחברי הנכבדים כי נגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל - למשך 11 שנים, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.
2. מאסר על תנאי - למשך 12 חודשים ולתקופה של 3 שנים משחרורו, על כל עבירת אלימות שהיא פשע.
3. פיצוי למתלוננת - בסכום של 150,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 18 חודש משימוע גזה"ד.
4. פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה - למשך 5 שנים משחרורו.

אריאל ואגו, סגן
הנשיאה אב"ד

השופט א' אינפלד:

אני מסכים.



אלון אינפלד, שופט

השופט א' חזק:

אני מסכים.

אריאל חזק, שופט

לפיכך, הוחלט לגזור דינו של הנאשם, כאמור בחוות דעתו של כב' ס. הנשיאה, השופט א' ואגו.

הודעה זכות הערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ל' חשוון תשפ"ג, 24 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.

אריאל ואגו, סגן הנשיאה	אלון אינפלד, שופט	אריאל חזק, שופט
אב"ד		